

ΠΟΥΘΑ ΛΙΒΡΕΙ

ΤΕΥΧΟΣ 1 - ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2010 - ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΜΠΑ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

όταν θα σμίξουν οι
καρδιές μας
όλα θα λάμπουνε αβλιώς
και θα κλαίει μες στις
σκιές μας
όλος ο κόσμος ο παλιός

ΔΙΑΒΑΣΤΕ Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

- ★ Σαρμποτάζ στις παρελάσεις
- ★ Μια σπεργιά δεν φέρνει την Άνοιξη
- ★ Μωβ Καφενεία - για τους βιασμούς γυναικών
- ★ Ποιάς φταίει τελικά για την κρίση;
- ★ Ιστορικά: Το κίνημα αυτομείωσης δημόσιων υπηρεσιών και αγορών στην Ιταλία του '70
- ★ Μέρες Οκτώβρη
- ★ Στιγμές από τη σχιζοφρένεια της καθημερινότητας
- ★ Η τρομοκρατία των αφεντικών δεν μένει αναπάντητη
- ★ Βιβλία - αφίσες

ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ ΤΕΛΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ;

Πού θα πάει αυτό το πράγμα; Τι να κάνουμε; Είναι οι συνηθισμένες φράσεις που ακούμε όλοι μας καθημερινά να ψελλίζονται, συνοδευόμενες συνήθως από κάποιο αναστεναγμό θλίψης ή απόγωσης. Οι περισσότεροι/ες μιλάμε σχεδόν από μέσα μας. Ο οδηγός ταξί, ο άνεργος οικοδόμος, η πωλήτρια, η ταμίας στο supermarket. Υποσυνείδητα ίσως ελπίζουμε ότι αν λουφάσουμε μπορεί και να γλυτώσουμε από την καταιγίδα. Αυτή η εικόνα της κρίσης ως καιρικού φαινομένου κρύβει την σκέψη ότι «μπόρα είναι θα περάσει». Αρκετά όμως με τη μετεωρολογία. Η περίπτωση μας είναι διαφορετική. Βλέπουμε καθημερινά τους εαυτούς μας, τους γύρω μας αλλά και την κοινωνία βουβή να παρακολουθεί την βία υποβάθμιση των ζωών μας. Είμαστε σαν αυτόν τον δύσμοιρο που τρώει ασφαλίρες και επειδή δεν καταλαβαίνει από πού, βάζει τα χέρια πάνω από το κεφάλι και προσπαθεί να βρει μια γωνία να προστατευθεί. Είναι, λοιπόν, καιρός να αρχίσουμε να σηκωνόμαστε και για να το κάνουμε αυτό πρέπει αρχικά τουλάχιστον να καταλάβουμε τι συμβαίνει. Τώρα σώθηκες, θα πει κάποιος. Άντε να βγάλεις άκρη όταν από την μία έχεις τον Στρος Καν του ΔΝΤ, τον Τρισέ από τις Βρυξέλλες, το αφεντικό σου που γκρινιάζει, και τη ΔΕΗ να αυξάνει το ρεύμα. Κανείς δεν είπε ότι σε αυτόν τον κυκεώνα κάποιοι έχουν όλες τις απαντήσεις. Σίγουρα όμως είναι εποικοδομητικό να αρχίσουμε να κάνουμε τις σωστές ερωτήσεις.

(Συνέχεια στις σελίδες 6-7)

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΙΣ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ!

Από την παιδική μας ηλικία ως μαθητές και μαθήτριες έχουμε φάει με το κουτάλι εθνικές γιορτές και παρελάσεις. Οι "μέρες της εθνικής υπερηφάνειας" είναι μια καλή αφορμή για τον διευθυντή/ρια να εκδηλώσει τον "κρυφό" υπέρ-πατριωτισμό του/της, για τους μαθητές να επιδείξουν τον μάτσο ανδριισμό τους και για την μαθήτριες να εκφράσουν την επιτηδευμένη θηλυκότητα τους. Μηροστά λοιπόν σε αυτά τα εθνικά πανηγύρια, επιλέγουμε να κάνουμε κοπάνα και οι λόγοι δεν είναι λίγοι! (Συνέχεια στη σελίδα 2)

Παρέλαση κατά τη διάρκεια του καθεστώτος Μεταξά

Touba Libre! Ελεύθερη Τούμπα!

Μην ανησυχείτε, η σχέση που έχουμε με το γνωστό τουμπιότικο κοκτέιλ δεν είναι αυτό που μας χαρακτηρίζει. Αυτή η προσπάθεια, το έντυπο δηλαδή που κρατάτε στα χέρια σας, επιθυμεί να σταθεί πάνω στο ζήτημα της ελευθερίας, να διερευνήσει το περιεχόμενο και τις εκφράσεις της. Επιθυμούμε σε αυτό εδώ το μικρό κομματάκι του πλανήτη με τους άχαρους δρόμους, τις λιγοστές πλατείες και τα αντιαισθητικά κτήρια να χαράξουμε πορείες απελευθέρωσης και έμπνευσης.

Να επαναφέρουμε στις συζητήσεις μεταξύ μας λέξεις όπως η αλληλεγγύη, ο αγώνας, η αυτοοργάνωση, η αντίσταση. Τελοςπάντων να διερευνήσουμε τις δυνατότητες μας -και ίσως τις αδυναμίες μας- να σταθούμε ενάντια στον κόσμο της εξουσίας και στις εκφάνσεις του. Την εκμετάλλευση, το ρατσισμό και τον εθνικισμό, το σεξισμό και φυσικά τον κρατικό ολοκληρωτισμό όπως γίνεται αντιληπτός σήμερα με την ένταση της καταστολής, τόσο απέναντι σε όσους και όσες αγωνίζονται, όσο και απέναντι σε κοινωνικές ομάδες όπως οι μετανάστες.

Τα τελευταία δυο χρόνια, με αφετηρία την εξέγερση του Δεκέμβρη και εν μέσω μιας γενικευμένης επίθεσης στην κοινωνία λόγω της κρίσης, η δυσπιστία απέναντι στο κράτος, τους θεσμούς και τα πολιτικά κόμματα έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις. Ως εδώ καλά. Ο κόσμος σιχτιρίζει, ζητάει να τιμωρηθούν οι ένοχοι, κατεβαίνει και σε καμιά διαδήλωση, αναγνωρίζει πως όλο το πολιτικό σύστημα έχει ξεφτίσει κάθε είδους «κοινωνικού» συμβολαίου και ανθρώπινης νοημοσύνης. Δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Πολλοί

καναπέδες ταρακουνήθηκαν, πολλές αρνητικές σκέψεις εκφράστηκαν, πολλές αναρωτήθηκαν «Ωραία αυτοί κάνουν ό,τι θέλουν. Μας κλέβουν, μας υποτιμάνε, μας ξεφτιλίζουν, μας κοροϊδεύουν... Εμείς τι μπορούμε να κάνουμε για να τελειώνουμε με αυτή τη σαπίλα;» Δύσκολες οι εύκολες απαντήσεις.

Αυτό που τελικά αναζητούμε είναι η γνωριμία με όσους και όσες επιθυμούν να «κάνουν κάτι». Να κάνουν κάτι μαζί με άλλους, με αυτούς και αυτές που μοιράζονται την ίδια αγανάκτηση. Να κάνουν κάτι χωρίς τα κόμματα, χωρίς τα πωλημένα συνδικάτα, χωρίς τους πεφωτισμένους λαϊκιστές ηγέτες. Αν μπορούμε να κάνουμε κάτι για αρχή, είναι να τους βάλουμε όλους αυτούς στο χρονοντούλαπο της ιστορία. Να αρχίσουμε, συνεπώς, να αποφασίζουμε εμείς για εμάς, να δρούμε για τις ανάγκες μας, να παίρνουμε αυτά που μας ανήκουν πίσω, να κάνουμε πράξη την αλληλεγγύη, να στεκόμαστε εμπόδιο σε κάθε περαιτέρω υποτίμηση της ζωής μας αλλά και των γύρω μας. **ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΡΧΙΣΕΙ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ.** Ας κάνει ο καθένας και η καθεμία κάτι εκεί που μπορεί. Στη δουλειά με τους/τις συναδέλφους, στο σχολείο με του/τις συμμαθητές/τριες, στη σχολή με τους συμφοιτητές/τριες, στην πολυκατοικία με αυτούς που μπορεί να βγάλει άκρη, στη γειτονιά με αυτούς και αυτές που μοιράζονται την ίδια επιθυμία να αντισταθούν.

Εδώ και εξήμισι χρόνια αφετηρία για τις δικές μας διαδρομές υπήρξε η κατάληψη Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ. Ένα εργοστάσιο που στα χρόνια λειτουργίας του, ως τα μέσα της δεκαετία του '60, σηματοδεύτηκε από μεγάλους εργατικούς αγώνες, που στην δεκαετία του '80 και '90 εγκαταλείφθηκε για να ξαναοίξει τις πύλες του το 2004 αυτή τη φορά ως κατάληψη-κοινωνικό κέντρο αντιεξουσιαστών-αναρχικών. Όλα αυτά τα χρόνια εκατοντάδες άνθρωποι διασταυρώθηκαν σε αυτό το χώρο και πολλοί/ες έβαλαν το δικό τους λιθαράκι στην υπόθεση της ελευθερίας. Το βασικό όμως διακύβευμα που για μας παραμένει κομβικό, είναι το πώς το ζήτημα της κοινωνικής επανάστασης θα πάψει να αποτελεί υπόθεση κάποιων μειοψηφιών. Οι καιροί δείχνουν πως το έδαφος είναι πρόσφορο ώστε σιγά σιγά να αρχίσει να γίνεται υπόθεση όλων των καταπιεσμένων. Οι σελίδες του Touba Libre ελπίζουμε να βοηθήσουν με τον τρόπο τους σε αυτή την κατεύθυνση.

ΘΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

Επικοινωνία: toubalibre@yfanet.net

"το μεγαλείο του πατριωτισμού"

ψηλοί μπροστά- κοντοί πίσω
αγόρια μπροστά- κορίτσια πίσω
καλοί μαθητές πρώτοι

γοργό βήμα

ευντονεϊμός

ψηλά το κεφάλι

κοίτα μπροστά

εξέδρα

κοίτα δεξιά

μη μιλάς

μη γελάς

εν' δυο

βγάλε το σκουλαρίκι

και φτιάξε τα μαλλιά σου

εκάσε

αύριο μαζί στο διευθυντή

εν' δυο

εν' δυο

αριστερό

αριστερό ...

ΜΗΝ ΜΠΑΙΝΕΙΣ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

vogliamo tutto

o per tutto!

στη Νέα Σμύρνη και τις γύρω περιοχές

e-mail: contact@vogliamotutto.org / website: www.vogliamotutto.org

ΣΤΙΣ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ

(Συνέχεια από εξώφυλλο...)

Μπορεί οι παρελάσεις να θεωρούνται συνήθως ένα διάλειμμα από την σχολική ρουτίνα αλλά δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας καταπιεστικός θεσμός όπου οι καθηγητές και οι δάσκαλοι εμφανίζονται ως "λοχαγοί" του τάγματος και οι μαθητές/τριες ως καλοκουρδισμένα στρατιωτάκια.

Το θέαμα από ορδές ανθρώπων σε απόλυτη στοίχιση με ομοιόμορφη εμφάνιση, πανομοιότυπο ύφος και συγχρονισμένο βηματισμό υπό τον ήχο στρατιωτικών εμβατηρίων αποδεικνύει ότι οι παρελάσεις μισούν την διαφορετικότητα, τον αυθορμητισμό και επιδιώκουν τον αυτοματισμό και την επιβολή μαζικής πειθαρχίας. Λειτουργώντας ως επίδειξη δύναμης του κράτους και διοχετεύοντας ύπουλα милитарιστικές απόψεις στο υποσυνείδητο, ο θεσμός των παρελάσεων δεν είναι απλά αναχρονιστικός αλλά άκρως επικίνδυνος.

Οι παρελάσεις συνδέονται άμεσα με τον ολοκληρωτισμό καθώς η υποταγή και η πειθαρχία μαζί με την ομογενοποίηση ήταν και είναι οι βασικές αρετές ενός λοβοτομημένου υπηκόου. Δεν είναι τυχαίο ότι ως θεσμός καθιερώθηκε επίσημα από τον δικτάτορα Ι.Μεταξά το 1936. Σκοπός αυτής της κίνησης ήταν η ανάπτυξη στρατιωτικής συνείδησης σε μικρότερες ηλικίες σε μίμηση των τελετών που διοργάνωνε το ναζιστικό καθεστώς στην Γερμανία και το φασιστικό καθεστώς της Ιταλίας. Η Εθνική Οργάνωση Νεολαίας (ΕΟΝ) ήταν το εργαλείο του καθεστώτος για

να μπορεί να ελέγχει τους νέους και να μπορεί να προπαγανδίζει αποτελεσματικά την φασιστική ιδεολογία του.

Και η ιστορία επαναλαμβάνεται μέχρι τις μέρες μας, όπου στο όνομα της "εθνικής συνείδησης" και των "ηρώων" τροφοδοτείται το μικρόβιο του εθνικισμού και της ανωτερότητας δηλητηριάζοντας παιδικά μυαλά (και όχι μόνο).

Δεν είναι τυχαίο πως μέσα από αυτές τις εθνικές τελετές βρίσκουν πρόσφορο έδαφος φαινόμενα ρατσισμού και ξενοφοβίας. Ποιος μπορεί να ξεχάσει τις διαμάχες κάθε χρόνο, σε βάρος μαθητών διαφορετικής εθνικότητας, μεταξύ γονέων, δημοσιογράφων, καθηγητών, μαθητών για το αν μπορεί να γίνει σημαιοφόρος ένας συμμαθητής με διαφορετική εθνική καταγωγή. Παράλληλα διατηρούνται και επικροτούνται διακρίσεις ανάλογα με το ύψος (ψηλοί μπροστά-κοντοί πίσω), τις βαθμολογικές επιδόσεις (οι μαθητές με τη μεγαλύτερη βαθμολογία σχηματίζουν ένα δικό τους τάγμα με λάβαρο την ελληνική σημαία, για άλλους σύμβολο εθνικής ανωτερότητας αλλά για εμάς σύμβολο σφαγών και αιματοχυσιών...)

Σε μια περίοδο έντονων κοινωνικών αναταραχών ο θεσμός των παρελάσεων αποτελεί βούτυρο στο ψωμί της κυριαρχίας. Προπαγανδίζοντας το ιδεολόγημα "Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια" προβάλλει την αναγκαιότητα για εθνική ενότητα. Εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι ξεχνώντας έστω και για μια μέρα τα προβλήματα της καθημερινότητας (μειώσεις μισθών, απολύσεις, ταξικές διακρίσεις κ.τ.λ.) και διαπνεόμενοι από κάποιο πνεύμα ομόνοιας και συγκίνησης, γίνονται ένα και συσπειρώνονται όλοι κάτω από το έθνος-κράτος.

Και στις 29 Οκτώβρη πάλι τα ίδια...

Ας αναρωτηθούμε λοιπόν:

Ήρθε η ώρα να ξυπνήσουν τα εθνικά ιδεώδη;...

Ή μήπως να σβήσουν για πάντα!!!

Ας διεκδικήσουμε την κατάργηση κάθε είδους εθνικών παρελάσεων. Ας πάψει επιτέλους το σχολείο και η εκπαίδευση να είναι η διδασκαλία του συστήματος και ας αρχίσει να προάγει την αλληλεγγυη, το σεβασμό στη διαφορετικότητα, την ελευθερία σκέψης έκφρασης και γενικότερα τη διαμόρφωση μιας αυτόνομης ανεξάρτητης προσωπικότητας.

5 Μάη - Αθήνα

ΜΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΕΝ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ... ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΔΥΟ, ΤΡΕΙΣ, ΤΕΣΣΕΡΙΣ, ΚΑΛΕΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΣΕΕ Η ΤΟ ΠΑΜΕ

Ο πρόεδρος της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργαζομένων Ελλάδος (ΓΣΕΕ) ΤΕΤ Α ΤΕΤ με τον πρόεδρο του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων (ΣΕΒ)

Τον τελευταίο χρόνο, ήδη με τις εξαγγελίες των μέτρων του ΔΝΤ για την «διάσωση της οικονομίας», πολλοί και πολλές άρχισαν να συνειδητοποιούν πως η ζωή τους σταδιακά θα χειροτερέψει. Προφανές. Στα μέτρα αυτά συμπεριλαμβάνονται η απελευθέρωση των απολύσεων, η μείωση των μισθών, η περικοπή συντάξεων, η αύξηση του ορίου ηλικίας, η παγίωση της ελαστικοποίησης ως μοντέλο εργασίας.

Το γενικότερο κλίμα μέσα στην Άνοιξη που μας πέρασε ήταν αυτό της γενικευμένης δυσαρέσκειας. Πού και πώς εκφράστηκε όλη αυτή; Που άλλου; Σε μια Πύλο Πύλο, άντε τέσσερις γενικές απεργίες καλεσμένες από τη ΓΣΕΕ και το ΠΑΜΕ. Στις 5 Μάη η απεργία συνοδεύτηκε από μαζικότερες πορείες και προσπάθειες επίθεσης των διαδηλωτών στη βουλή. Μπορεί ο τραγικός θάνατος τριών ανθρώπων στην τράπεζα Margifin να στάθηκε ανασταλτικός παράγοντας για την δράση των ποιο ριζοσπαστικών κομματιών, καθώς αυτά στοχοποιήθηκαν από τα ΜΜΕ ως πιθανοί υπαίτιοι, πιθανώς όμως υπήρχαν κι άλλοι παράγοντες που συνέβαλαν ώστε αυτό το κύμα οργής να ξεφουσκώσει.

Μία ουσιαστική αιτία είναι πως οι απεργίες και πορείες που καλούνται από την ΓΣΕΕ και το ΠΑΜΕ έχουν καθαρά εκτονωτικό χαρακτήρα. Γιατί μπροστά σε μια τέτοια επίθεση που δεχόμαστε δεν μπορεί ο, δηθεν, εκφραστής των συμφερόντων των εργαζομένων να μην καλεί γενική απεργία διάρκειας. Σταμάτημα των πάντων. Γενική αποχή από την παραγωγή. Κι όμως μπορεί, γιατί πολύ απλά η ΓΣΕΕ και το ΠΑΜΕ δεν υπηρετούν κανέναν είδους

εργατικού συμφέροντος. Γιατί ειδικά η ΓΣΕΕ, εδώ και πόσα χρόνια, τα έχει κάνει πλακάκια με τα αφεντικά, τον ΣΕΒ και τις κεντρικές πολιτικές για τα εργασιακά. Ενώ στο ΠΑΜΕ το μόνο που επιδιώκουν είναι το πως θα εντάξουν κόσμο στις κομματικές γραμμές του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος, παίζοντας το καθεστωτικό ρόλο του «πυροσβεστήρα» απέναντι στους ανεξέλεγκτους εργατικούς αγώνες.

Πιο συγκεκριμένα πώς μπορεί ο Παναγόπουλος, πρόεδρος της ΓΣΕΕ, ο οποίος όντας διευθυντής και μέλος της διοίκησης της Εθνικής Τράπεζας και που αμείβεται με το ποσό των 76.624 ευρώ/χρόνο, να μιλά για άθλιες συνθήκες εργασίας, για καταπίεση, για μαύρη εργασία; Πως μπορεί να μιλά για εργατικά «ατυχήματα», ενώ το μόνο «ατύχημα» γι' αυτόν είναι να δεχθεί επίθεση από οργισμένους εργαζόμενους; Πως μπορεί να μιλήσει για εργατική αλληλεγγύη όταν τα γραφεία της ΓΣΕΕ τα καθαρίζουν εργαζόμενες σε εργολαβικές εταιρίες όπως αυτή που είναι υπεύθυνη για την δολοφονική επίθεση με βιτριόλι στην Κ.Κούνεβα;

Όμως, ακόμη κι αν ο κάθε Παναγόπουλος βίωνε την ίδια πραγματικότητα με έναν εργάτη, θα ήταν όλα εντάξει; Βέβαια όχι, καθώς το πρόβλημα προφανώς και δεν είναι προσωπικό, αλλά ριζικό ως προς τον ρόλο που έχει η ΓΣΣΕ στην κεντρική πολιτική σκηνή σε συγκυρίες όπως αυτή που ζούμε τώρα (βλ. κρίση). Το κομματικοποιημένο μαγαζί της ΓΣΣΕ έχει σκοπό να χειραγωγήσει, να κατευθύνει ένα κομμάτι των εργαζομένων στην απάθεια, στην διεκδίκηση ενός κομματιού ψωμί παραπάνω, τη στιγμή που τα αφεντικά έχουν ολάκερο τον φούρνο. Να βάλουν στο μυαλό του κόσμου ότι πρέπει να αποδεχθεί τη θέση

**ΤΙ ΓΙΑΤΡΟΙ
ΚΑΙ ΜΑΛΑΚΙΕΣ
ΣΥΝΟΙΚΑΛΙΣΤΕΣ
ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕΙ**

Αλλά ωραία όλα αυτά. Στο κράξιμο όλοι/ες είμαστε πρώτοι/ες. Το ερώτημα που πρέπει να θέσουμε στους εαυτούς μας είναι το εξής: Και εμείς τι κάνουμε; Κατεβαίνουνε στις απεργίες, εκφράζουμε την οργή μας και μετά... περιμένουμε την επόμενη, για να ξαναεκφράσουμε την οργή μας και στο τέλος όλα τα μέτρα ψηφίζονται, οι τελικές αποφάσεις παίρνονται και όλοι συγχαίρουν την δημοκρατία που επιτρέπει ακόμα να διαφωνούμε... Έτσι όμως, ο περισσότερος κόσμος αρχίζει να νιώθει πως ακόμα και οι απεργίες ή οι μαζικές διαδηλώσεις είναι μάταιες. Θα ακουστεί βαρύ αλλά 'χει μια δόση αλήθειας.

Όσο δεν μπαίνουμε οι ίδιοι και οι ίδιες στην διαδικασία να ορίσουμε εμείς το περιεχόμενο του αγώνα μας, έξω από διαμεσολαβήσεις, κόμματα και αντιπρόσωπους, να συναποφασίσουμε μαζί με τους συναδέλφους μας για το ποια είναι τα προβλήματα μας, όσο εξαντλούμε την αγανάκτηση μας βρίζοντας τον τάδε και τον δείνα υπουργό ή ακόμα και τον Παναγοπουλο και δεν οργανώνουμε από τα κάτω τις απεργίες μας, ναι, δυστυχώς, αυτές οι «μεγαλειώδεις διαδηλώσεις» ακόμα και αν συνοδεύονται από «εκτεταμένα επεισόδια» θα αφήνουν πίσω τους μια πικρή αίσθηση ματαιότητας. Την επόμενη φορά ας είμαστε εμείς, εγώ και εσύ που θα καλέσουμε την γενική απεργία και θα επιτεθούμε στη Βουλή, κι αν βγει η ΓΣΕΕ και το ΠΑΜΕ να καταδικάσουν τα «ανεξέλεγκτα» στοιχεία θα τους πάρουμε και αυτούς στο κνήγι.

**ΑΝΤΕΣ - ΠΕΡΕΣ
ΕΡΓΑΤΟΠΛΑΤΕΡΕΣ**

Ο πρόεδρος της ΓΣΕ) λίγο μετά από ΤΕΤ Α ΤΕΤ συνάντηση με οργισμένους διαδηλωτές

Αύγουστος 2010, Προσκυνητές Ροδόπης. Σε κατάσταση σοκ από τους ομαδικούς βιασμούς που υπέστη, εντοπίστηκε 36χρονη γυναίκα από την Βουλγαρία. Η νεαρή γυναίκα δούλευε ως οικιακή βοηθός σε σπίτι στην περιοχή, όταν έπεσε στα χέρια κάποιων που την κρατούσαν εγκλωυστη, την καταναγκάζον ασχημάτως και με ξυλοδαρμό την εξαναγκάζαν να εκδίδεται, ενώ της αφαιρούσαν όλα τα χρήματα. Ένα ολόκληρο χωριό, οι Προσκυνητές, γνώριζε τι συνέβαινε αλλά κανείς δεν μιλούσε.

Αύγουστος 2010, εκπομπή στην κρατική τηλεόραση ΕΡΤ:
«Δεν καταλαβαίνω γιατί ο βιαστής είναι πιο κακός άνθρωπος από την κοπέλα που βγάζει τα βυζιά της έξω και προκαλεί. Τη βία ζητάει η ίδια, θέλει να τη βιάσουν...» «δεν καταλαβαίνω γιατί η Αστυνομία πιάνει τον άνθρωπο που τη βίασε και δεν πιάνει αυτή την ίδια που τον προκαλεί, αφού η φύση τον σπρώχνει να το κάνει αυτό».
Κώστας Τσόκλης, εικαστικός

Στην ελληνική, πατριαρχική, σεξιστική, ρατσιστική κοινωνία ο βιασμός και η υπεράσπισή του δεν αποτελούν ακραία εξαίρεση, «μεμονωμένα περιστατικά » που αφορούν «ορισμένες γυναίκες». Ας τελειώνουμε με τις αυταπάτες. Ο βιασμός συνδέεται με την ευρύτερη θέση των γυναικών μέσα σ έναν εξουσιαστικό, καπιταλιστικό και πατριαρχικό κόσμο. Ο βιασμός, και μάλιστα επί πληρωμή, με τη μορφή καταναγκαστικής πορνείας δουλεμπορίου (trafficking) αποτελεί καθημερινότητα για εκατομμύρια γυναίκες . Η γυναίκα νοείται ως αντικείμενο, ως σεξουαλικό εμπόρευμα, πάνω στο οποίο ο άντρας φτάνει να έχει δικαίωμα ζωής και θανάτου. Η σεξουαλικοποιημένη βία αποτελεί την πιο ωμή μέθοδο επιβολής και συντήρησης της ανδρικής κυριαρχίας πάνω σε "υποτιμημένα σώματα", σε "σώματα χωρίς σημασία". Ο βιασμός είναι μια καλλιτεργημένη κοινωνικά αντρική φαντασίωση και όχι μια επιθυμία της "γυναίκας θήραμα".

**Να σταματήσουμε το σύγχρονο
κανιβαλισμό στα γυναικεία σώματα.
Να σπάσουμε τη σιωπή για τις χιλιάδες
γυναίκες που φυλακίζονται, βιάζονται
και βασανίζονται δίπλα μας.
Να βάλουμε τέλος στην πατριαρχική
αγριότητα.**

Η συνέλευση που λειτουργεί το μωβ καφενείο ασχολείται με ζητήματα καταπίεσης και εξουσίας, που προκύπτουν από τις έμφυλες σχέσεις μέσα στην πατριαρχική συνθήκη. Το μωβ καφενείο, ως τόπος συνάντησης, γνωριμίας και συλλογικής αυτομόρφωσης λειτουργεί κάθε Τετάρτη από τις 20.00 στη Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ. Ενημερωθείτε για το προσεχές πρόγραμμα στην ιστοσελίδα: www.yfanet.net
Για επικοινωνία: autofemini@lists.espinv.net

ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ ΤΕΛΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ;

(Συνέχεια από εξώφυλλο ...)

Ένας οικονομικός πολιτισμός εδραιωμένος στην επιβράβευση της ατομικής απληστίας θα αποκλείει πάντα τη συλλογική ευτυχία. Και θα παράγει κρίσεις. Κρίσεις κάθε μορφής. Από οικονομικές, μέχρι ανθρωπιστικές. Από χρεοκοπίες, μέχρι πολέμους.

Τελικά για την κρίση φταίμε εμείς;

Βασικές παραδοχές:

1. Ο καπιταλισμός και ό,τι λειτουργεί με τους όρους του πρέπει διαρκώς να επεκτείνεται
2. Για την επέκταση αυτή απαιτείται να κερδίζει από την εργασία μας (υπεραξία)
3. Επιπλέον για την επέκταση αυτή πρέπει να πουλάει σε κάποιους τα προϊόντα.
4. Αν οι μισθοί πέφτουνε (από το '80 και μετά παγκόσμια και στην Ελλάδα από το '90) και τα προϊόντα δεν μπορούν να αγοραστούν; Πρόβλημα. Οπότε τα τζιμάνια σκέφτηκαν τα δάνεια. Σας δίνουμε λεφτά τώρα για να αγοράσετε τα προϊόντα της εργασίας σας (για κερδοφορία αλλά και κοινωνική ειρήνη) και ποντάρουμε ότι στο μέλλον θα μας τα επιστρέψετε καθώς θα σκεφθούμε στο ενδιάμεσο κάποιο τρόπο να σας εκμεταλλευόμαστε καλύτερα.

Πολύ συχνά ακούγεται τελευταία ότι υπήρξαμε άπληστοι τα προηγούμενα χρόνια. Ότι καταναλώσαμε περισσότερα από όσα δικαιούμασταν. Και ότι αυτή η απληστία μας οδήγησε στην κρίση. Αυτή η εικόνα δεν είναι παρά μια αντιστροφή της πραγματικότητας. Μάλλον οι τραπεζίτες επιβεβαίωσαν, για μια ακόμη φορά, αυτό που είναι γι' αυτούς καθημερινότητα: Τον κανόνα να βγάλουν κέρδος από παντού. Τα ελληνικά αφεντικά από το '90 και μετά πλημμύρισαν την αγορά με κάθε είδους δάνεια. Προφανώς γιατί δεν τους έφταναν αυτά που έβγαζαν. Προφανώς γιατί και εμείς τους κάναμε τη ζωή δύσκολη με το να μην δεχόμαστε να συμβιβαστούμε με ένα μισθό ψίχουλο ή υπερασπιζόμενοι/ες βασικές κοινωνικές ανάγκες, όπως η υγεία και η ασφάλιση. Το ότι προσπαθούσαν, εδώ και μια εικοσαετία να περάσουν ένα ασφαλιστικό που να μας βάζει όλους να δουλεύουμε ως τα 65 είναι δείγμα του πόσο μπλοκάρουμε την υποτίμηση μας.

Σε όλο αυτό το διάστημα δεν έκασαν με τα χέρια σταυρωμένα. Τα δάνεια αποτέλεσαν ΤΟΝ τρόπο για να κερδίσουν χρόνο από το μέλλον. Γιατί αν το δάνειο δεν είναι παρά μια υπόσχεση εκμετάλλευσης του δανειζόμενου στο μέλλον τότε τι είναι; Η προπαγάνδα ότι τα δάνεια τροφοδότησαν μια χλιδατή ζωή είναι ένα ψέμα που ειπώνεται για συγκεκριμένους λόγους. Ειπώνεται για να νιώσουμε ένοχοι εμείς που πήραμε δάνεια και επομένως υπαίτιοι για την κρίση που βασίζεται στο σκάσιμο της χρηματοπιστωτικής φούσκας. Η πραγματικότητα όμως απέχει πολύ. Η αλήθεια κατ' αρχήν είναι ότι τα δάνεια στη συντριπτική τους πλειοψηφία δεν πήγαν ούτε σε καγεπνε ούτε σε πισίνες. Πήγαν για να συντηρηθεί και να αυξηθεί το βιοτικό επίπεδο, και όλα αυτά δεν είναι ούτε πλουτισμός ούτε καταναλωτισμός. Είναι το επίπεδο ζωής που έχουν κατακτήσει όλοι αυτοί που δουλεύουν και παράγουν υλικά και νοηματικά αυτό τον κόσμο. Και είναι λογικό να επιθυμούν να

βελτιώσουν τη ζωή τους. Συνήθως η ακρότητα, η εξαίρεση, το ψώνιο, αποκόπηκε για να παρουσιαστεί ως ο κανόνας. Κάποιος πήρε ένα καταναλωτικό και το έπαιξε στο καζίνο λέει ο αστικός μύθος. Φυσικά και η διάδοση του αστικού μύθου από τα media είναι πολιτική και αποσκοπεί στο να παρουσιάσει την ανάγκη των αφεντικών να διατηρήσουν την κερδοφορία τους μέσα από τα δάνεια σαν μια «καταναλωτική τρέλα».

Έτσι συσκοτίζεται η βασική αλήθεια. Με το σκάσιμο της χρηματοπιστωτικής φούσκας το καλοκαίρι του 2007 οι τράπεζες, ως στυλοβάτης του σημερινού συστήματος εκμετάλλευσης, ήρθαν αντιμέτωπες με το φάσμα της κατάρρευσης. Ο φόβος συνολικής αποσταθεροποίησης από μια ενδεχόμενη κατάρρευση ενός σημαντικού πυλώνα του συστήματος ανέδειξε την διάσωση των τραπεζών σε επιλογή αυτοσυντήρησης. Το κόστος αυτής της διάσωσης μετατράπηκε σε πακέτα στήριξης δισεκατομμυρίων ευρώ στις τράπεζες, τα οποία φυσικά το κράτος δανείστηκε για να τα βρει. Τα στοιχεία είναι γνωστά: 40 δις στην Ελλάδα, 35% του ΑΕΠ στην Ιρλανδία, 3 τρις δολάρια στις ΗΠΑ. Κάπως έτσι αυτά τα αστρονομικά νούμερα μετρήθηκαν σαν δημόσιο χρέος που τελικά μετακυλίστηκε σε βάρος μας. Τελικά δηλαδή το μάρμαρο για να μπορούν να συνεχίσουν να μας εκμεταλλεύονται θα το πληρώσουμε εμείς. Πώς; Αυξάνοντας την ένταση της εκμετάλλευσης μας. Με αυτό το μαγικό τρόπο το κόστος διάσωσης βαφτίζεται από τραπεζικό - κοινωνικό, από συνολικά πρόβλημα του κεφαλαίου - σε πατριωτικό καθήκον του καθενός. Αυτός ο νέος πατριωτισμός, πιο ξεκάθαρος από ποτέ για τις προθέσεις του, καλείται να μας πείσει γι' αυτό.

Ή μήπως η κακοδιαχείριση;

Ένα από τα συνηθέστερα εύπεπτα επιχειρήματα για την παρούσα κρίση είναι ότι φταίει το κατασπαταλημένο χρήμα, η κακοδιαχείριση στους δημόσιους οργανισμούς κτλ. Το πρώτο ερώτημα είναι γιατί σε χώρες με «οργανωμένο» κράτος (από τις ΗΠΑ μέχρι την Ιρλανδία και την Ισπανία) υπάρχει και εκεί κρίση. Προφανώς γιατί ενώ η κακοδιαχείριση μπορεί να έχει κάποια σχέση δεν είναι σε καμία περίπτωση βασική αιτία. Ζουμάροντας όμως εκεί, αποσιωπώνται οι πραγματικοί παράγοντες που συνδέονται με την ελληνική κρίση. Αν δεχτούμε πως οι αυξημένες κρατικές δαπάνες (σαν απάντηση φυσικά στους αγώνες της προηγούμενης περιόδου) είναι ένας τέτοιος παράγοντας, οι εκτεταμένες φοροαπαλλαγές των επιχειρήσεων και των ανώτερων εισοδημάτων, σύμφωνα με τη νεοφιλελεύθερη συνταγή της τόνωσης της «ανάπτυξης», ήταν άλλη μια σημαντική παράμετρος που έθρεψε την αύξηση του δημόσιου χρέους στην Ελλάδα και διεθνώς. Πόσο μάλλον όταν εδώ ο συντελεστής φορολόγησης κερδών ήταν στο προκλητικό 25%, χαμηλότερα από όλες σχεδόν τις χώρες της ευρώπης. Αυτά σε συνδυασμό με τους

Υποστηρικτή των μέτρων:
Εσύ τι έκανες για να σώσεις την πατρίδα;

ελληνικές τράπεζες μέσα σε συνθήκες παγκόσμιας κρίσης, μάλλον εξηγούν τη σημερινή κατάσταση.

Είναι επίσης καλό να έχουμε στο μυαλό μας πως αυτό που προβάλλεται σαν κατασπατάληση του χρήματος στην Ελλάδα συνδέεται με ένα πανίσχυρο πελατειακό κράτος. Πελατειακό υπό την έννοια του μηχανισμού ενσωμάτωσης ψηφοφόρων που αλλιώς ίσως να έπρεπε να κάνουν κάτι άλλο για να τα βγάλουν πέρα. Ίσως να διαμαρτυρηθούν και να εξεγερθούν. Το πελατειακό κράτος ήταν ο ελληνικός τρόπος ώστε τα ελληνικά αφεντικά και το κράτος να διατηρούν την κοινωνική ειρήνη. Εξίσου αποτελεσματικός με το σκανδιναβικό μοντέλο, το ιαπωνικό και άλλα όπως αποδεικνύει η κομματική και μικροπολιτική διαμεσολάβηση των κοινωνικών συγκρούσεων στο ελλαδιστάν τα τελευταία 35 χρόνια. Εκτός των άλλων, το πελατειακό κράτος -ναι αυτό που ξεφώνουσε σήμερα οι πολιτικοί, ο ΣΕΒ και τα μίντια- διέλυσε συλλογικές δομές αγώνα και κοινωνικοποίησης, εμπεδώνοντας σε καθημερινό επίπεδο την φιγούρα του ατόμου σαν την κινητήριο δύναμη. Ένας οικονομικός πολιτισμός εδραιωμένος στην επιβράβευση της ατομικής απληστίας θα αποκλείει πάντα τη συλλογική ευτυχία. Και θα παράγει κρίσεις. Κρίσεις κάθε μορφής. Από οικονομικές, μέχρι ανθρωπιστικές. Από χρεοκοπίες, μέχρι πολέμους.

‘Η μνημόνιο ή καταστροφή ;

Το μνημόνιο δεν είναι τίποτε άλλο από ένα νέο σύνταγμα των ελληνικών αφεντικών. Ένα μονομερές βέβαια σύνταγμα που καταργεί το ημιτελές κοινωνικό κράτος και κάθε κατάκτηση σε επίπεδο εργασιακών δικαιωμάτων. Μέσα από το νέο αυτό συντακτικό υπακοής επιχειρείται να χτυπηθεί αυτή μας η απροθυμία να ξε-χάσουμε, με το πρόσχημα του δημόσιου χρέους, όσα με αγώνες κατακτήσαμε. Είναι ξεκάθαρο από την αρχή μέχρι το τέλος πως δεν πρόκειται για ένα δημοσιονομικό συμμαζέμα γενικά, αλλά για μια εφαρμογή ταξικών πολιτικών επιθετικού χαρακτήρα. Πατάνε εμάς κάτω, την ίδια στιγμή που θεσπίζονται νέες φοροαπαλλαγές στις επιχειρήσεις. Το μνημόνιο εκτός των άλλων αποτελεί μια οργανωμένη απόπειρα απενοχοποίησης της εκμετάλλευσης ανθρώπων και πόρων χωρίς όρια ή, στην καθομιλουμένη των media, της περιφνημής ανταγωνιστικότητας.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος, μας λένε. Φυσικά δε διευκρινίζουν αν υπάρχει έστω και μία χώρα που να εφαρμόστηκε πολιτική μνημονίου και να υπήρξε στοιχειώδης κοινωνική ευημερία. Εμείς, διαβάζοντας λίγο και ακούγοντας περισσότερο, δεν είδαμε κανέναν ακόμη και από τους ελεεινούς παραθυρο-απολογητές του συστήματος να υποστηρίζει ότι κάτι καλό βγήκε σε κάποια γωνιά του πλανήτη. Άρα, το δίπολο που μας προτείνεται από τον καπιταλισμό στην Ελλάδα δεν

είναι «μνημόνιο ή καταστροφή» αλλά «καταστροφή ή καταστροφή». Μάλλον δεν έχουμε και πολλά να περιμένουμε από το σύστημα πέρα από τα χειρότερα για εμάς.

Όσο για την αριστερά, όσο θα παραμένει εγκλωβισμένη σε μια κομματική μικροπολιτική αντίληψη κουκικιά προς μέτρημα, δεν θα προτείνει λύσεις παρά μόνο αν αυτές ενισχύουν την ίδια σε επίπεδο πολιτικού συσχετισμού. Μια αριστερά δηλαδή του συστήματος. Από τις τοπικές πρωτοβουλίες που μεταφράζονται σε υποψηφίους δημοτικούς συμβούλους μέχρι κομματικές επιχειρήσεις όπως η τυποεκδοτική του ΚΚΕ που απολύει κόσμο ενώ καταδικάζει την πολιτική των απολύσεων, όλα αυτά αποτελούν πρακτικές και αντιλήψεις που δεν πρόκειται να μας βοηθήσουν σε κάτι. Σε ένα πρώτο επίπεδο πρέπει σταδιακά να αρχίσουμε να βλέπουμε το σύνολο της εικόνας και όχι τα θρύψαλα της. Δεν υπάρχει συνταγή πέρα από την ανάγνωση της ίδιας μας της ιστορίας. Μιας ιστορικής γνώσης ότι το κράτος δεν είναι ένας ουδέτερος θεσμός αλλά μια μορφή που εμφανίστηκε μαζί με την άνοδο του καπιταλιστικού συστήματος. Είναι τουλάχιστον αφελές να αναζητούμε λύσεις εκεί. Ξεκινάμε, λοιπόν, γνωρίζοντας πως δεν υπάρχει ένα εθνικό καλό ή κάποια κοινή μοίρα με τα αφεντικά μας.

Σήμερα διάσπαρτα μεν, αλλά διακριτά, νέες μορφές αγώνα ξεπηδούν. Αυτοοργανωμένες ομάδες γειτονιάς, αυτόνομα σωματεία εργαζομένων, κοινότητες αγώνα για το περιβάλλον και πολλά άλλα συνθέτουν ένα μωσαϊκό, ένα πρώτο υλικό μιας κοινωνικής οργάνωσης εμπνευσμένης με άλλα ποιοτικά στοιχεία. Αλληλεγγύη, αμεσότητα, οριζόντιες δομές.

Όσο κι αν προσπαθούν να μας πείσουν για την αδυναμία μας μπροστά σ' αυτά που συμβαίνουν, για το ότι όλα αυτά που βιώνουμε προέρχονται από κάπου αλλού, έξω και πάνω από τις ζωές μας, η αλήθεια είναι το ακριβώς αντίθετο. Η καρδιά αυτού του κόσμου χτυπά στις πραγματικές στιγμές εκμετάλλευσης, στην επικράτεια των καθημερινών σχέσεων και των συγκρούσεων που αυτές παράγουν - στο αφεντικό μεγάλο ή μικρό, στο αποκλεισμό από την υγεία, στην αύξηση των βασικών αγαθών. Ακριβώς από εκεί είναι που πρέπει να ξεκινήσουμε με βάση την αλληλεγγύη πάνω στο έδαφος των κοινών μας αναγκών.

Έχουμε να χάσουμε τις αλυσίδες μας!

Έχουμε να κερδίσουμε έναν ολόκληρο κόσμο!

Όσο κι αν προσπαθούν να μας πείσουν για την αδυναμία μας μπροστά σ' αυτά που συμβαίνουν, για το ότι όλα αυτά που βιώνουμε προέρχονται από κάπου αλλού, έξω και πάνω από τις ζωές μας, η αλήθεια είναι το ακριβώς αντίθετο. Η καρδιά αυτού του κόσμου χτυπά στις πραγματικές στιγμές εκμετάλλευσης...

Κυριακή μεσημέρι. Κατακαλόκαιρο. Η πόλη άδεια αφού όλοι είναι φευγάτοι για διακοπές. Σιχτιρίζοντας το γεγονός ότι για ακόμα ένα Σαββατοκύριακο έμεινα Θεσσαλονίκη αποφασίζω να κατέβω βόλτα στο κέντρο. Παίρνω, λοιπόν, το 14αρι. Βλέποντας πως τα οικονομικά μου δεν είναι στα καλύτερα τους, δεν κόβω εισιτήριο και την αράζω στη γαλαρία. "Μα είναι δυνατόν τέτοια μέρα να ανέβει ελεγκτής"; Δεν προλαβαίνω να ολοκληρώσω την σκέψη μου και στην επόμενη στάση ανεβαίνουν δύο τύποι. Μα φυσικά και ήταν ελεγκτές! Καθώς κοιτούσαν τ'α εισιτήρια και εγώ καταριόμουνα την τύχη μου καλοκαιριάτικα ,προσπαθούσα σαν άλλος Μαγκάιβερ να βρω τρόπους διαφυγής. Τότε ξαφνικά μια κοπέλα που καθόταν δίπλα μου, αντιλαμβανόμενη την κατάστασή μου, βγάζει και μου δίνει ένα εισιτήριο. Με γρήγορες κινήσεις φτάνω στο μηχάνημα και το "χτυπάω" μπροστά στα έκπληκτα μάτια του ελεγκτή. Τον ακούω να μουρμουρίζει. Βάζω τα ακουστικά μου και δυναμώνω την ένταση. Next Stop... Έφτασα! Κλείνω το μάτι στην κοπέλα και κατεβαίνω από το λεωφορείο.

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΡΟΥΦΙΑΝΙΑΣ

Άλλη μια βαρετή διαδρομή μέσα στο λεωφορείο. Καθώς αργά να φτάσω στον προορισμό μου αρχίζω να παρατηρώ τους γύρω μου. Το μάτι μου πέφτει σε μια κυρία, λίγες θέσεις πιο μπροστά από μένα. Γύρω στα 60, ξανθό μαλλί "λάχανο", περιποιημένη στην τρίχα. Λες και μερικές φορές η κακή εντύπωση που μπορεί να σου δημιουργήσει κάποιος με μια ματιά, δεν είναι τυχαία. Σε μία στάση λοιπόν κοντά στον Βαρδάρη ανεβαίνει στο λεωφορείο ένας μικροπωλητής ζωσιμένος με δεκάδες μιχλιμιπίδια. Τακτοποιεί κάπως τα πράγματά του και κάθεται σε μια θέση. Βλέποντάς τον η κυρία πως δεν έχει κόψει εισιτήριο γουρλώνει τα μάτια και αρχίζει να φωνάζει. "Ορίστε μαύροι, κίτρινοι όλοι εδώ μαζεύτηκαν και ζούνε σαν παράσιτα. Δεν φτάνει που μετακινείται τζάμπα μας παίρνει και τις θέσεις!" (είπε ενώ στρογγυλοκάθονταν). Καθώς το ντελίριο ρατσισμού συνεχίζονταν και το αίμα στο κεφάλι μου ολόενα και ανέβαινε, μπαίνει στο λεωφορείο ελεγκτής. "Εδώ κύριε ελεγκτά, αυτός δεν έχει εισιτήριο." (δείχνοντας σαν καλός ρουφιάνος τον μικροπωλητή). "Τον είδα! Αντε, κόψτε του ένα πρόστιμο να τελειώνουμε από δαύτους". Εκείνη τη στιγμή ο μικροπωλητής ατάραχος βγάζει από την τσέπη του μια κάρτα απεριόριστων διαδρομών και την επιδεικνύει. Κάθε φορά που σκέφτομαι το έκπληκτο βλέμμα και την ντροπή της εν λόγω κυρίας ένα περίεργο χαμόγελο σχηματίζεται στο πρόσωπό μου...γιατί την ρουφιανιά πολύ αγάπησαν αλλά τον ρουφιάνο κανείς!

ΤΗ ΡΟΥΦΙΑΝΙΑ
ΠΟΛΛΟΙ
ΑΓΑΠΗΣΑΝ
ΤΟ ΡΟΥΦΙΑΝΟ
ΚΑΝΕΙΣ

Η τρομοκρατία των αφεντικών δεν μένει αναπάντητη

Σε μια πόλη όπου η βιομηχανία της διασκέδασης αναπαράγει τον εργασιακό μεσαίωνα σε εκατοντάδες κάτεργα του επισιτισμού, ήρθε να σπάσει την σιωπή ο αγώνας των εργαζομένων του εστιατορίου Banquet. Ένας αγώνας ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία και για την υπεράσπιση των κεκτημένων.

Η εργοδοσία μετά από 3 μήνες αναστολής της λειτουργίας του εστιατορίου, ως επίδειξη δύναμης και αντιλαμβανόμενη το αντίκτυπο που έχει ο συγκεκριμένος εργατικός αγώνας στην κοινή γνώμη, προβαίνει σε αιφνιδιαστικό άνοιγμα του καταστήματος και αρχίζει να επιδιέχεται σε ένα ξέφρενο πογκρόμ εναντίον στους εργαζόμενους στους αλληλέγγυους. Προχωράει σε εξώδικες απολύσεις, μνύσεις, συλλήψεις, δίκες με βάση κατασκευασμένες κατηγορίες και αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με σκοπό την ποινικοποίηση και απομόνωση του αγώνα. Το κερασάκι στην τούρτα έρχεται να συμπληρώσει η προκλητική συμπεριφορά από το αφεντικό και τα τσιράκια του. Παίζοντας λοιπόν τον ρόλο του ασφαλίτη, ανάμεσα από τα ακριβά τους ποτήρια βιντεοσκοπούν πρόσωπα σε κάθε παράσταση διαμαρτυρίας στοχεύοντας στην ένταση και στην αυτόματη ενεργοποίηση των ασφαλιστικών μέτρων εναντίον τον εργαζομένων. Στην υπόθεση αυτή βέβαια το αφεντικό δεν είναι μόνο του. Δικαστική εξουσία και αστυνομία επιστρατεύονται στο πλευρό της εργοδοσίας σε μια προσπάθεια για καταστολή κάθε μορφής ταξικής αντιπαράθεσης.

Εκεί όμως που δεν φτάνει το χέρι του κράτους, φτάνει το χέρι του αφεντικού. Και πέφτει βία πάνω σε όποιον σηκώσει κεφάλι. Το "ειδυλλιακό" τοπίο της επισφαλούς εργασίας, όπου η εργατική νομοθεσία γίνεται κουρελόχαρτο στα πρότυπα των νεοφιλελεύθερων κανόνων εργασίας (απελευθέρωση απολύσεων, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων), έρχεται να το συμπληρώσει η εργοδοτική τρομοκρατία. Πάντα βέβαια με την "ευγενική χορηγία" της αστυνομίας. Απειλές και τραμπουκισμοί μέχρι μπράβοι και καρτέρια έζω από σπίτι εργαζομένων και αλληλέγγυων. Δεν είναι λίγες οι φορές που η εργοδοτική τρομοκρατία φλερτάρει με τις τακτικές της νύχτας και αποκτά χαρακτηριστικά ξεκαθαρίσματος λογαριασμών. Ποιος μπορεί να ξεχάσει τον τρόπο που αποφάσισε να "συμμορφώσει" η εργοδοσία την Καρμεν (εργαζόμενη στο Via Vai) και την Κ.Κούνεβα όταν απαίτησαν να τους καταβληθούν τα δεδουλευμένα τους. Επίδειξη όπλου, ξυλοδαρμός, βιτριόλι στα μάτια, είναι κάποια από τα μέτρα πειθαρχησης.

Τόσο στην υπόθεση του Banquet, όσο και σε εκατοντάδες παρόμοιες, τα αφεντικά είναι ενωμένα και έτοιμα να αντιμετωπίσουν τον κοινό εχθρό. Στα πλαίσια της καπιταλιστικής

αναδιάρθρωσης, όπου η κερδοφορία των επιχειρήσεων ενισχύεται διαμέσου των ελαστικών σχέσεων εργασίας, η επιχειρηματολογία των αφεντικών συντίθεται στο εξής δίπολο : " Η δουλεύεις με τους φτηνότερους όρους ή σε καιρούς κρίσης ψάξε και βρες αλλού δουλειά". Στη ζοφερή αυτή πραγματικότητα υποτίμησης της εργασίας η ταξική συμμαχία κράτους-αφεντικών θέτει εκβιαστικά και τους όρους του παιχνιδιού. Το μεγάλο στοίχημα όμως που πρέπει να κερδηθεί είναι πώς μπορούμε εμείς να αντιστρέψουμε αυτούς τους όρους.

Το φαινόμενο της επισφάλειας αφορά εκτός από την ίδια τη φύση της εργασίας και το συνολικό φάσμα της κοινωνικής ζωής. Άμεσα συνυφασμένη με την ανεργία η επισφαλής εργασία αναπτύσσει μια συνθήκη ζωής που χαρακτηρίζεται από αβεβαιότητα για τους όρους αναπαραγωγής του ατόμου, αδυναμία ενός στοιχειώδους προγραμματισμού για το κοντινό μέλλον καθώς και εξάρτηση από την οικογένεια (συνήθως οικονομική). Για τον λόγο αυτό τίθεται όσο ποτέ η αναγκαιότητα να οργανώσουμε και να στρέψουμε την οργή μας απέναντι στο σύστημα που δημιουργεί αυτό το μοντέλο εργασίας και την εξουσία που το διαχειρίζεται. Οι συλλογικές ανάγκες απαιτούν συλλογικές λύσεις. Μέσα από την όξυνση και την γενίκευση των εμπειριών αγώνα δημιουργούνται δίκτυα αλληλέγγυων ατόμων όπου εργαζόμενοι/ες, άνεργοι/ες, επισφαλείς, φοιτητές συναντιούνται με σκοπό τον συντονισμό και την ανταλλαγή όχι μόνο των προβλημάτων και των προκλήσεων αλλά επίσης των λύσεων και των νικών. Λειτουργώντας άμεσα τα δίκτυα αλληλεγγύης ως μοχλοί πίεσης απέναντι στα "σχέδια" των αφεντικών μπορούν να τα ανατρέψουν και να πετύχουν σημαντικές νίκες (όπως για παράδειγμα ο επιτυχημένος αγώνας για την επαναπρόσληψη του Ν.Παλαισιτίδη στις εκδόσεις ΑΓΡΑ). Διαρρηγνύοντας τον ατομικιστικό τρόπο ζωής και δημιουργώντας διαύλους επικοινωνίας και σχέσεις αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζομένων, καλλιεργείται το έδαφος για συλλογική δράση ενάντια στη βία των αφεντικών. Ας πάρουμε λοιπόν την κατάσταση στα χέρια μας μέσα από αυτοοργανωμένες διαδικασίες αγώνα χωρίς λογικές συνδικαλιστικής εκπροσώπησης και διαμεσολάβησης.

Μπροστά στην εργοδοτική τρομοκρατία και στο ζόφο μιας καθημερινότητας, που αρκετά συχνά καταπιέζεται από την ίδια εργασία, η επανοικειοποίηση των ζώων μας θα είναι η εκδίκασή μας, χωρίς να ξεχνάμε πως η αξιοπρέπεια κατακτήθηκε από συλλογικούς αγώνες.

Το Cafe La Rage επιθυμεί να αποτελέσει ένα τόπο συνάντησης, αυτοοργάνωσης και αυτομόρφωσης, επισφαλών εργαζομένων, ανέργων, ελαστικών κτλ. Ενημερωθείτε για το προσεχές πρόγραμμα στην ιστοσελίδα: www.cafelarage.blogspot.com ή στο www.yfanet.net

ΙΤΑΛΙΑ '70

ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Αυτομείωση, είναι η άρνηση καταβολής του συνόλου ή μέρους των τιμών που χρεώνονται για διάφορες υπηρεσίες, ηλεκτρισμού, τηλεφώνου, μεταφορών, ενοικίων, ακόμη και τροφίμων και άλλων καταναλωτικών αγαθών.

Το 1973 η πετρελαϊκή κρίση εμφανίζεται στην Ιταλία, όπως και σε άλλες δυτικές χώρες. Οι πιο ενήμεροι τεχνοκρατικοί τομείς και αναμφισβήτητοι ηγέτες των μεγάλων ιταλικών μονοπωλίων (όπως ο Ανιέλι, η FIAT), συγκεντρωμένοι γύρω από τον Carli πρόεδρο της Τράπεζας της Ιταλίας προτείνουν και, τον Ιούνιο του 1974, υποχρεώνουν την κυβέρνηση να δεχτεί ένα μεταρρυθμιστικό σχέδιο το «Σχέδιο Carli». Το σχέδιο υποστηρίζει δύο ουσιαστικούς στόχους: την αναδιάρθρωση της παραγωγής (διαφοροποίηση μερικών βιομηχανικών τομέων και εμφανώς της αυτοκινητοβιομηχανίας, διατύπωση ενός προγράμματος πυρηνικής ενέργειας) και την μείωση των δημόσιων δαπανών. Συγκεκριμένα, η αξιωματική αρχή της κυβέρνησης περί 'δίκαιης κοστολόγησης' των δημόσιων υπηρεσιών είχε ως επακόλουθο μια μαζική άνοδο των τιμών στις συγκοινωνίες, στο ηλεκτρικό ρεύμα, στο τηλέφωνο, στην ιατρική περίθαλψη και στη στέγαση. Τον Ιούλιο, εκτός από ελάχιστες τροποποιήσεις που προτάθηκαν από το Ι.Κ.Κ., το Κοινοβούλιο ενέκρινε αυτό το πρόγραμμα με αυξήσεις που ξεπερνούσαν το 50%.

Από τους μαχητικούς αγώνες του Φθινοπώρου του 1969 και έπειτα η ταξική πάλη στην Ιταλία άρχισε να εξαπλώνεται από τα εργοστάσια σε κάθε τομέα της ζωής των ανθρώπων. Η εργατική τάξη άρχισε να αγωνίζεται ενάντια στις απαράδεκτες συνθήκες στέγασης με ευρείες και παρατεταμένες απεργίες ενοικίων και μαζικές καταλήψεις κενών διαμερισμάτων. Επίσης εμφανίστηκαν αγώνες κατά της αύξησης των τιμών των τροφίμων και των μετακινήσεων, για τα ανεπαρκή σχολεία και παιδικούς σταθμούς, καθώς και για τις απαράδεκτες ιατρικές εγκαταστάσεις. Άρχισε λοιπόν, να δημιουργείται μια διαδικασία αγώνα εντός των εργατικών κοινοτήτων, εμπλέκοντας ταυτόχρονα ένα μεγάλο κομμάτι των γυναικών που ήταν παραγκωνισμένο στο ρόλο της οικιακής εργασίας. Επρόκειτο για ένα "αυτόνομο" κοινωνικό κίνημα, καθώς ήταν αυτόνομο από τα κόμματα και τα συνδικάτα. Αρνούμενοι/ες την εκπροσώπηση και την αντιπροσώπευση, οι εκμεταλλεόμενοι/ες φρόντιζαν να υποστηρίζουν τις ανάγκες τους, χωρίς διαμεσολάβηση και χωρίς καμιά εμπιστοσύνη στους θεσμούς -στο εδώ και στο τώρα-, χωρίς να περιμένουν μια υποθετική και μακρινή επανάσταση που προετοιμάζεται από τα πάνω.

Το κομμουνιστικό κόμμα και τα συνδικάτα κάλεσαν τον λαό να σφίξει κι άλλο το ζωνάρι, αλλά τα αυτόνομα συμβούλια και οι επιτροπές απάντησαν πως οι προλετάριοι δεν θα θυσιαστούν για την καλή λειτουργία της οικονομίας και υπερασπίστηκαν την απαλλοτρίωση και την αυτομείωση.

Αυτομείωση, είναι η άρνηση καταβολής του συνόλου ή μέρους των τιμών που χρεώνονται για διάφορες υπηρεσίες, ηλεκτρισμού, τηλεφώνου, μεταφορών, ενοικίων, ακόμη και τροφίμων και άλλων καταναλωτικών αγαθών. Πληρώνονταν είτε η παλιά τιμή ή η μισή τιμή, ή τίποτα. Αυτή η μορφή ανυπακοής εξαπλώθηκε σαν φωτιά σε όλη τη χώρα και συχνά υποστηρίχθηκε από τους εργαζομένους στις εκάστοτε υπηρεσίες. Εάν το κίνημα της αυτομείωσης μπόρεσε να αναπτυχθεί στην Ιταλία σε μια μαζική κλίμακα, οφείλεται στην ύπαρξη εργοστασιακών αγώνων ιδιαίτερα δυναμικών και μόνιμων.

Αυτομείωση στις Μετακινήσεις

Το καλοκαίρι και το φθινόπωρο του 1974 η απόφαση των δύο ιδιωτικών εταιρειών συγκοινωνιών να αυξήσουν την τιμή του εισιτηρίου από 20% έως 50% προκάλεσε την άμεση αντίδραση από την πλευρά των εργατών. Οι πρώτες αντιδράσεις ήταν αυθόρμητες και ανοργάνωτες: λεωφορεία μπλοκάρονται στο Pinerollo, ένα σημαντικό σημείο συνάθροισης των εργατών της Rivalta και της Mirafiori, μερικές αντιπροσωπείες εργατών κατευθύνονται προς τα δημαρχεία και τα γραφεία της τοπικής αυτοδιοίκησης, μερικά φυλλάδια μοιράζονται. Όλο αυτό δεν αλλάζει πολλά όσον αφορά την αύξηση. Το συνδικάτο μεταλλουργών (FLM) στη Rivalta αποφασίζει να πάρει στα χέρια του την οργάνωση του αγώνα στη βάση της αυτομείωσης- το εβδομαδιαίο πάσο μεταφοράς πρέπει να αγοράζεται στην παλιά τιμή.

Αυτομείωση στο ηλεκτρικό ρεύμα

Τα συνδικάτα του CISL ηλεκτρικού ρεύματος, χρησιμοποιώντας το παράδειγμα του κινήματος των περιφερειακών συγκοινωνιών, πρότειναν αργότερα να εγκαινιαστεί η αυτομείωση. Μειώθηκαν οι λογαριασμοί που λάμβαναν οι καταναλωτές κατά 50% ή, πιο ριζικά, οργανώθηκε η άρνηση της εξόφλησης των λογαριασμών. Τα μέλη των συνδικάτων έθεσαν αυτό το επίπεδο στο 50% των νέων λογαριασμών του ηλεκτρικού ρεύματος. Αυτές οι αυτομειώσεις πήραν μεγάλη έκταση. Έτσι στις 12 Νοεμβρίου, στο Τορίνο, για παράδειγμα, 80.000 άτομα διαδήλωσαν και έκαψαν τις επιστολές που η ENEL (ιταλική ΔΕΗ) τους έστειλε για να τους απειλήσει "ευγενικά" για αυτομειώνουν τον λογαριασμό τους.

"Οδός Αντίστασης" - "Via Resistenza"

"Να θυμηθούμε να μη πληρώσουμε το νοίκι" - σύνθημα σε τοίχο

Αλλυίδα σε εργατική διαδήλωση

ΗΜΕΡΕΣ ΟΚΤΩΒΡΗ

Αυτομείωση στο τηλέφωνο

Το 1974, 52,000 νοικοκυριά αρνούνται να πληρώσουν τον λογαριασμό του τηλεφώνου τους. Η SIP στέλνει έγγραφες απειλές αποκοπής και τις εκπληρώνει στις αρχές Οκτώβρη. Αλλά η απάντηση δεν άργησε και πολύ. Στη Ρώμη, όπου η SIP είχε κόψει χιλιάδες τηλέφωνα από το προαστιακό προλεταριάτο, μια πρώτη συμβολική επίθεση έλαβε χώρα σε ένα τηλεφωνικό κέντρο. Μερικές μέρες μετά, μια έκρηξη καταστρέψε, μαζί με το κέντρο της οδού Shakespeare, 14,000 τηλεφωνικές γραμμές συμπεριλαμβανομένων και όλων των υπουργείων και του Προεδρικού Μεγάρου.

Αυτομείωση ενοικίων

Στο Μιλάνο ο αγώνας ξεκίνησε το 1968. Στο Quarto Oggiato, 30.000 οικογένειες στις δημοτικές και κοινοτικές κατοικίες βρέθηκαν αντιμέτωπες με μια αύξηση του ενοικίου κατά 30%, έτσι δημιουργήθηκε μία «επιτροπή ενοικιαστών». Κατά το έτος αυτό πραγματοποιήθηκαν, από πόρτα σε πόρτα, επαφές και οργανώθηκαν δημόσιες συνελεύσεις. Μέχρι τον Ιούνιο του 1968, 700 οικογένειες ξεκίνησαν άρνηση πληρωμής επί του συνολικού ενοικίου. Η επιτροπή των ενοικιαστών εξάπλωσε τον αγώνα με την απαίτηση ότι το νοίκι δεν θα υπερβαίνει το 10% των μισθών. Τον Σεπτέμβριο του 1968 τέσσερα άτομα συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια μιας έξωσης. Παιδιά επιτέθηκαν σε οχήματα της αστυνομίας, και οι γυναίκες απέκλειαν τις εισόδους των διαμερισμάτων. Η επιτροπή διευρύνθηκε και η βιαιότητα της αστυνομίας έκανε τους ανθρώπους να εξοριστούν. Τον Απρίλιο του 1970, 500 αστυνομικοί χρειάστηκαν για να εκδιώξουν μια οικογένεια. Αντίστοιχες καταστάσεις διαδραματίστηκαν και σε άλλες πόλεις της Ιταλίας.

Σουπερμάρκετ

Οι αυτομειώσεις στα σουπερμάρκετ, συνίστανται στην μαζική συμμετοχή ανθρώπων που είτε πληρώνουν ένα μέρος των αγαθών, είτε καθόλου. Πυρήνες αποφασισμένων εργαζομένων θα επιλέξουν τη μόνη μορφή αγώνα που μπορεί να λυγίσει τα σουπερμάρκετ: την συλλογική οικειοποίηση, βίαιη, εάν χρειάζεται, θέτοντας σε αμφισβήτηση τον σεβασμό στην ιδιωτική περιουσία. Χωρίς αυτό να σημαίνει πως για τους εργαζομένους είναι μια ληστεία, όπως επιβεβαιώθηκε στο κείμενο που μοιράστηκε σε μια από αυτές τις δράσεις: "Τα αγαθά που πήραμε είναι δικά μας, όπως δικό μας είναι ότι υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο γιατί το έχουμε παράξει εμείς".

"Πληρώνουμε 8 λίρες την κιλοβατώρα όπως τα αφεντικά!"

Διαβάσαμε και προτείνουμε:

«**Το σπίτι των κλεφτών -Τρία μεταφρασμένα κείμενα σχετικά με το κίνημα της αυτομείωσης στην Ιταλία του '70**», έκδοση «πρωτοβουλίας από την κατάληψη Πραποπούλου» - protouniuaaxa@yahoo.gr **Κατεβάστε το από:** <http://archives.espinet.net/index.php/View-document-details/200-To-σπίτι-των-κλεφτών.html>

«**Εμπειρίες αυτομείωσης στο ιταλικό αυτόνομο κίνημα**», προσούρα για την αυτομείωση και τα αυτόνομα συμβούλια στην Ιταλία τη δεκαετία του '70 **Κατεβάστε το από:** http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1195086

«**Εμπειρίες από το κίνημα αυτομείωσης στην Ιταλία τη δεκαετία του '70**», έκδοση της κατάληψης Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ **Κατεβάστε το από:** <http://www.yfanet.net>

Βιβλία σχετικά με το ριζοσπαστικό κίνημα στην Ιταλία:

Μπαλεστρίνι Νάνι, **Οι Αόρατοι**, εκδόσεις Βιβλιοπέλαγος

Μπαλεστρίνι Νάνι, **Τα θέλουμε όλα**, εκδόσεις Στοχαστής

Katsifacas George, **Η ανατροπή της πολιτικής**, εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα

Συλλογή κειμένων, **Αυτονομία, απόψεις, αγώνες μαρτυρίες των Ιταλών αυτόνομων (1970-1980)**, έκδοση της Λέσχης κατασκόπων του 21ου αιώνα

1 **Οκτώβρη 1867.** Εκδίδει ο Μαρξ το "Κεφαλαίο".

5 **Οκτώβρη 1934.** Δύο χρόνια πριν την ισπανική επανάσταση τοπικές εξεγέρσεις λάμβαναν χώρα. Μια τέτοια είναι και η εξέγερση στις Αστουρίες. Στις 5 Οκτώβρη ξεσπά γενική απεργία, την ίδια νύχτα εργάτες μπαίνουν σε στρατόπεδα της εθνοφυλακής και τα καταλαμβάνουν. Οργανώνονται εργατικές πολιτο-φυλακές και κάπως έτσι η πόλη περνάει στα χέρια των εργατών. Η αντίσταση κρατάει μέχρι της 19 του μήνα που η εξέγερση καταστέλλεται.

9 **Οκτώβρη 2009.** Πεθαίνει ο Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ ύστερα από βασανιστήρια που υπέστη στο ΣΤ Νίκαιας από αστυνομικούς (ηλεκτροσόκ και άγριους ξυλοδαρμούς) λίγες μέρες πριν, κατηγορούμενος λανθασμένα για τον ξυλοδαρμό ενός ανήλικου.

17 **Οκτώβρη 2009.** Πραγματοποιείται πορεία στην Νίκαια ενάντια στην κρατική καταστολή, όπου προσάγονται 7 άτομα, εκ των οποίων στα 3 απαγγέλλονται κατηγορίες για πρώτη φορά με βάση τον κουκουλονόμο. Την ίδια μέρα γίνεται κατάληψη στο δημαρχείο της Νίκαιας από αλληλεγγυούς/ες με αίτημα την άμεση απελευθέρωση όλων των προαχθέντων.

16 **Οκτώβρη 1975.** Ξεκινάει στο πενταμελές εφετείο Αθηνών η δική των υπεύθυνων για τα αιματηρά γεγονότα του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του '73. Στο εδώλιο του κατηγορούμενου κάθονται 33 άτομα, ανάμεσα τους ο Γεώργιος Παπαδόπουλος και ο Δημήτρης Ιωαννίδης.

23 **Οκτώβρη 1956.** Εκδηλώνεται η Ουγγρική Επανάσταση. Πάνω από 200.000 Ούγγροι ξεσηκώνονται. Μια διαδήλωση φοιτητών που προσέλκυσε χιλιάδες κόσμο ήταν η αρχή μιας αυθόρμητης εξέγερσης κατά της σταλινικής κυβέρνησης. Απήματα των εξεγερμένων είναι η ανεξαρτησία από τη ΕΣΣΔ και η οικοδόμηση μιας καλύτερης κοινωνίας με περισσότερες ελευθερίες. Τα ξημερώματα της 4ης Νοεμβρίου, 2.000 σοβιετικά τανκς του κόκκινου Στρατού εισέβαλαν στη Βουδαπέστη και κατέπνιξαν με αιματηρό τρόπο την επανάσταση. 2.500 Ούγγροι σκοτώθηκαν στις άγριες οδομαχίες της Βουδαπέστης, από τους οποίους οι 450 εκτελέστηκαν στις δίκες που ακολούθησαν.

24 **Οκτωβρίου 1917-** Ρωσία. Εκδηλώνεται ένοπλη εξέγερση υπό την καθοδήγηση των Μπολσεβίκων. Καταλαμβάνονται στρατηγικές σημασίες κρατικές δομές καθώς και τα χερμινά ανάκτορα, έδρα της αστικής κυβέρνησης. Διακηρύσσεται η «δικτατορία του προλεταριάτου» και μπαίνει σε εφαρμογή ο «σοσιαλισμός». Τα χρόνια που θα ακολουθήσουν η ΕΣΣΔ θα αποτελέσει σφοδρό σημείο κριτικής ως προς τα περιεχόμενα και τον τρόπο εφαρμογής της επονομαζόμενης "εργατικής εξουσίας". Μετά το θάνατο του Στάλιν και την αποκάλυψη των εγκλημάτων του το ρεύμα κριτικής θα γιγαντωθεί με ριζοσπαστικές συνέπειες στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα καθώς και σε όλο το εύρος της αριστεράς.

26 **Οκτώβρη 2003.** Στο Μοντέγκο Μπέι στη Τζαμάικα, αστυνομικοί σκοτώνουν 2 μεσήλικες ισχυριζόμενοι ότι τα θύματα τους επιτέθηκαν. Οι αυτόπτες μάρτυρες διαψεύδουν αυτή την εκδοχή. Περίπου 4000 άτομα διαδηλώνουν διαμαρτυρόμενοι για το γεγονός. Η διαδήλωση καταλήγει σε συμπλοκές ύστερα από επίθεση της αστυνομίας στον κόσμο με χημικά και χρήση βίας. Τυχαίο; Δε νομίζω.. Η αστυνομία είναι παντού η ίδια! Καταστέλλει και δολοφονεί.

27 **Οκτώβρη 2009.** Παραμονή "εθνικής αιματοχυσίας" και κατά την διάρκεια σχολικής εορτής λυκείου, τέσσερις μαθητές επέλεξαν να μην σπκωθούν όρθιοι κατά την διάρκεια του εθνικού ύμνου. Για την αντίδραση τους αυτή ο διευθυντής του σχολείου θεώρησε πως πρέπει να αποδοθεί ποινή σε έναν τουλάχιστον από αυτούς (γράφοντας τον στο ποινολόγιο), επειδή απέρριψαν τα εθνικιστικά εμβλήματα που είναι υποχρεωμένοι να σέβονται οι μαθητές, και όχι μόνο.

